

ringen, indtil Lovforslag derom kan forelægges den næste Rigsdag.

VIII. Almindelige Bestemmelser.

§ 40.

Nærværende Lov faaer i Reglen ingen Indflydelse paa de allerede tilstaaede Pensioner og Understøttelser. Forsaavidt disse dog ere tillagte Invalider fra Krigen siden 1848 samt deres og de Faldnes Efterladte og maatte være ringere end det Beløb, som kan tilkomme dem efter denne Lov, blive de at bestemme og forhøje overeensstemmende med de deri givne Forfrister.

§ 41.

Samtlige de Bestemmelser og Regulativer, hvorefter der hidtil er tilstaaet Pension eller Understøttelse til Militair-Staternes Underklasser, det være sig enten formedelt Alder og Svagelighed eller som Invalider samt deres og de Faldnes Efterladte, træde for Fremtiden ud af Kraft. Dog undtages herfra den Afgang, der i Bestemmelserne af 28de April 1842 for Avancement, Pensionering og Belønning ved Land-Staten, deres Afdeling Littr. C. II. § 32 Littr. a., er tilsagt Underofficerer m. Fl., som have modtaget Hæderstegnet for 12 og 20 Aars Tjeneste, om at vinde 2 Aar med Hensyn til Pensionsforsørgelse, hvilken Afgang fremdeles forbeholdes dem. Endvidere beholde ogsaa de Personer af Sø-Staten, der for Tiden ere berettigede til Pension efter de ved den kongelige Resolution af 27de Decbr. 1842 givne Bestemmelser, den erhvervede Afgang til at blive pensionerede derefter, naar de ved denne Lovs Udgivelse have tjent i 20 Aar.

Motiverne til foranstaaende Lovudkast ere faalydende:

Ved Krigen's Udbrud i Aaret 1848 erkjendtes det strax aldeles nødvendigt, at der blev givet yderligere Bestemmelser angaaende Forsørgelsen af de til Militair-Staternes Underklasser hørende Personer, der under Landets Forsvar kom saaledes til Skade, at de ikke kunde sørge for sit eget og Sines fremtidige Underhold. De hidtil gjældende Bestemmelser kunde nemlig ikke ansees hverken at fyldestgøre de Krav, som disse maatte have paa

Statens Forsørg, eller at svare til den Orden og Gensartethed, som med Føie kunde forlanges i saa Henseende. Statens Tilfud til Forsørgelsen af Invalider samt deres og de Faldnes Efterladte havde saaledes hidtil været af mindre Betændighed, og det var i det Væsentlige overladt den private Godtgjorende at komme dem til Hjælp. Ligesom Understøttelsens Størrelse derfor tildeels havde maattet rette sig efter de Beløb, som paa denne Maade bleve stillede til Disposition, saa var det ogsaa en Selvsølge, at Maaden, hvorpaa Midlerne tilveiebragtes, havde givet Anledning til flere Bestemmelser for Uddelingen, hvis Rigtighed Regjeringen ikke ubetinget havde kunnet anerkjende, men som den efter Omstændighederne ikke havde troet at burde modsætte sig. Overeensstemmende med den senere stedfundne Udvikling af de borgerlige Forhold gjorde sig imidlertid nu den Anskuelse gjældende, at Staten havde paa en mere umiddelbar Maade at sørge for dem, der i dens Tjeneste vare komne til Skade, og paa Grund heraf ikke længere vare i Stand til at ernære sig og Sine, og at de frivillige Gaver, som ydedes af Taknemmelighed og Omhu for de i det Heles Interesse gjorte Dpoffrelser eller lidte Tab, kun burde være et Supplement til den Understøttelse, som Staten var pligtig at yde de Paagjældende. Ordningen af denne Sag var dog forbunden med flere Vanskeligheder, og, da den her i Kjøbenhavn under Benævnelse af „Centralcomiteen til Understøttelse af udkommanderede Land- og Søkrigeres Familier, de Saarede og Dvæstede og de Faldnes Efterladte" dannede Forening af private Mænd paa Krigsministerens derom gjorte Forespørgsel erklærede, at samme ikke alene var villig til foreløbigen at tilstaae de omhandlede Personer den Understøttelse, som de, foruden hvad der efter de hidtil gjældende Regulativer blev tillagt dem af det Offentlige, maatte behøve til deres og Families passende Underhold, men ogsaa dertil var i Besiddelse af de fornødne Fonds, saa fandt Regjeringen ikke, at den i bemeldte Henseende burde lade udgaae nye Bestemmelser, forinden disse havde været Gjenstand for den nøieste Overveielse. Efter foregaaende Forhandling mellem Finansministeriet, Marineministeriet